22/12/2018

Η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία εορτάζει τη Σύλληψη της Αγίας Άννης

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Μόσχας

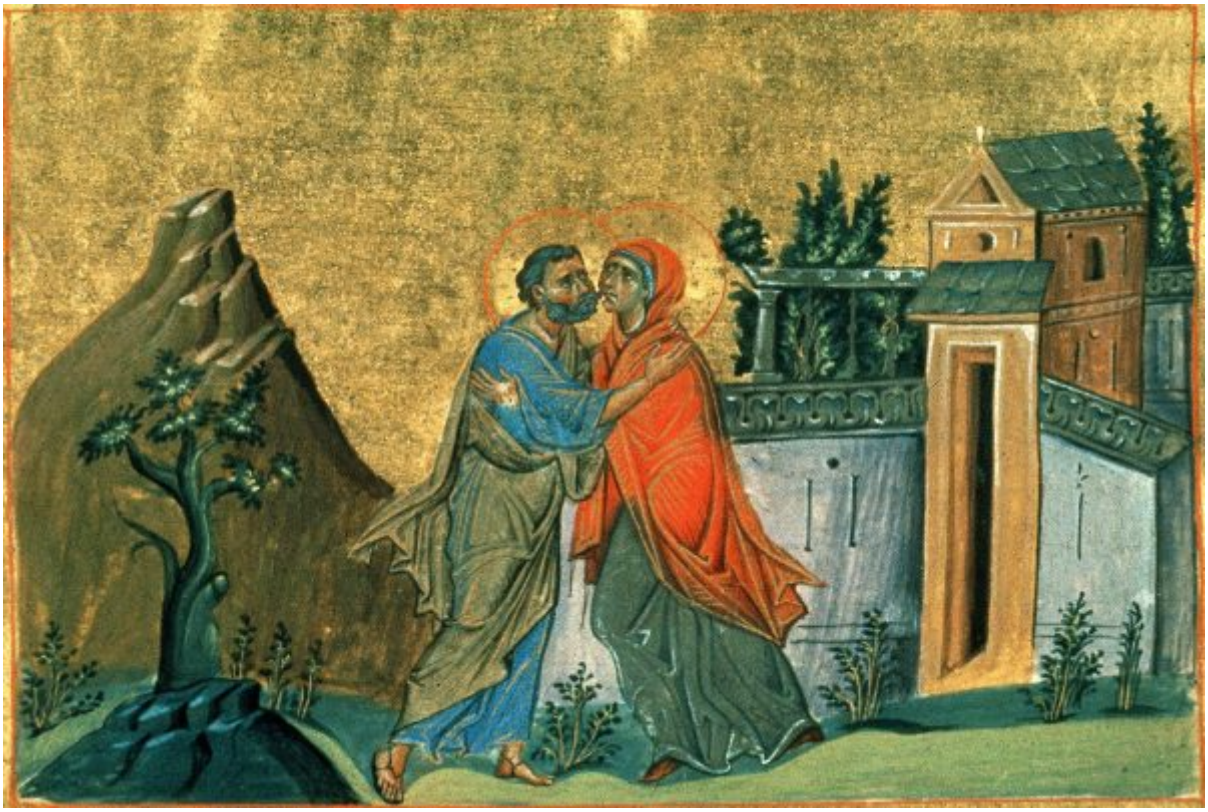

Σήμερα 22 Δεκεμβρίου η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία εορτάζει τη Σύλληψη της Αγίας Άννης.

Σύμφωνα με το προαιώνιο σχέδιο του Θεού, ο οποίος επιθυμούσε να ετοιμάσει ένα πάναγνο κατοικητήριο για να κατασκηνώσει μαζί με τους ανθρώπους, δεν επετράπη στον Ιωακείμ και την Άννα να αποκτήσουν απογόνους. Και οι δύο είχαν φθάσει σε προχωρημένη ηλικία και είχαν μείνει στείροι – συμβολίζοντας την ανθρώπινη φύση, στρεβλωμένη και αποξηραμένη από το βάρος της αμαρτίας και του θανάτου -, δεν έπαυσαν ωστόσο να παρακαλούν τον Θεό να τους λυτρώσει από το όνειδος της ατεκνίας. Όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός έστειλε τον Αρχάγγελο Γαβριήλ στον Ιωακείμ που είχε αποσυρθεί σε ένα βουνό και στην Άννα που θρηνούσε την δυστυχία της στον κήπο τους, για να τους αναγγείλει ότι επρόκειτο σύντομα να εκπληρωθούν στο πρόσωπό τους οι πάλαι προφητείες και ότι θα γεννούσαν τέκνο που προοριζόταν να καταστεί η αυθεντική Κιβωτός της καινής Διαθήκης, η θεία Κλίμαξ, η άφλεκτος Βάτος, το αλατόμητον Όρος, ο ζωντανός Ναός όπου θα κατοικούσε ο Λόγος του Θεού. Την ημέρα αυτή, με την

σύλληψη της Αγίας Άννης, τερματίζεται η στειρότητα της ανθρώπινης φύσης, που χωρίσθηκε από τον Θεό δια του θανάτου· και με την υπέρ φύσιν τεκνοποίηση αυτής που είχε μείνει στείρα έως την ηλικία κατά την οποία δεν μπορούν πλέον φυσιολογικά να τεκνοποιήσουν οι γυναίκες,ο Θεός ανήγγειλε και επιβεβαίωσε το πλέον υπερφυές θαύμα της ασπόρου συλλήψεως και την αμώμου γεννήσεως του Χριστού από τα σπλάγχνα της Υπεραγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας.

Παρότι εγεννήθη από θεία επέμβαση, η Παναγία προήλθε από σύλληψη μέσω συνευρέσεως ανδρός και γυναικός κατά τους νόμους της ανθρώπινης φύσης μας, της πεπτωκυίας και δέσμιας της φθοράς και του θανάτου μετά το προπατορικό αμάρτημα (βλ. Γέν. 3,16) . Σκεύος εκλογής, τίμιος Ναός που προετοίμασε ο Θεός πρό των αιώνων, η Θεοτόκος είναι η πλέον αγνή και τέλεια αντιπρόσωπος της ανθρωπότητας, αλλά δεν βρίσκεται εκτός της κοινής κληρονομίας και των συνεπειών του αμαρτήματος των πρωτοπλάστων. Ακριβώς όπως έπρεπε, για να μας λυτρώσει ο Χριστός από το κράτος του θανάτου δια του εκουσίου Σταυρικού Του θανάτου (βλ. Εβρ. 2,14), να γίνει ο σαρκωθείς Λόγος του Θεού όμοιος με τον άνθρωπο στα πάντα πλην της αμαρτίας, εξίσου απαραίτητο ήταν η Μητέρα Του, στα σπλάγχνα της οποίας ο Λόγος του Θεού ενώθηκε με την ανθρώπινη σάρκα, να είναι σε κάθε τι όμοια με εμάς, υποκείμενη στην φθορά και στον θάνατο, μή τυχόν και θεωρηθεί ότι η Λύτρωση και η Σωτηρία δεν μας αφορούν απολύτως και εξ ολοκλήρου, εμάς του απογόνους του Αδάμ. Η Θεοτόκος εξελέγη μεταξύ των γυναικών όχι τυχαίω τω τρόπω, αλλά γιατί ο Θεός είχε προβλέψει προαιωνίως ότι θα ήταν σε θέση να διαφυλάξει τελείως την αγνότητά της ώστε να Τον δεχθεί μέσα της <3>. Και ενώ συνελήφθη και γεννήθηκε όπως όλοι μας, αξιώθηκε να καταστεί κατά σάρκα Μητέρα του Υιού του Θεού και κατά πνεύμα μητέρα όλων μας. Γλυκύτατη και φιλεύσπλαγχνος, είναι σε θέση να μεσιτεύει υπέρ ημών ενώπιον του Υιού της, ώστε να μας χαρίσει Εκείνος το μέγα έλεος.

Ακριβώς όπως ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είναι ο καρπός της παρθενίας της, η Υπεραγία Θεοτόκος ήταν καρπός της σωφροσύνης του Ιωακείμ και της Άννας. Ακολουθώντας αυτήν την οδό της αγνότητος και εμείς, μοναχοί και σώφρονες χριστιανοί, κάνουμε να γεννηθεί και να μεγαλώσει μέσα μας ο Σωτήρας Χριστός.

Πηγή: «Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας», υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος (τόμος τέταρτος – Δεκέμβριος, σ. 93-95)